

hoidis ennast tarvaste, et ta ühtlast ennam ei armastanđ, kui töist. Qui wahhest ühbel lapsel illosam näggo olli, kui töisel, ja kui se laps walluto ja tiggi olli; siis ei andnut ia temmiale armo, waid muhtles tel da körwaste. **G**eisi temma ütles ennesa mees: „Jummal on mulle neid „lapsi keik andnud: igga üht Jummal „minno käest jálle küssib. Armas Jummal, anna mulle õiged moistus, et ma „jouaksin neid kasvatada kolbolisseks in „numessiks!“ — Qui üks temma lastest surri; siis olli ta süddas kurb, agga temma ei läinud jälledaks. Temma teggi keik mis ta agga joudis tehha, et ta temma lapse igga pitkendaks; agga kui usk ennam ei aitneid; siis temma Jummalad, ni pea kui walli kurbus temma süddastest sai lahkunud. **G**est temma ütles: „egca mo laps sepärast hukkas olle, et ta surnud on, Ma tean Jummalas san „naß, et hing ei surre, waid ühhe par,

„rema ja iggawesse ello párrib.“ — Temma nöggi fa rómo omma lastest, ja nemmad kasvatid kolbolisseks ennimessiks.

Hea assi on, Jummalal peâle loota.

Karel olli kahhe täisküünme astane poiss, kui temma emma surri, kes lesse põlves tühjal ajal, isse ennast ja omma poega waele wiisil olli toitnud. Qui temma surri, siis mäksid Moisavannemad puserli ja houa rahha, ja hea külla raarvas wiis tedda mahha, ilma mattufse joduta. Qui nemmad tedda said mulda pannud, siis käis Karel küllas, healt rahvalt leiba pallumas, ja palkus ennast igga ühhele, kes temmalse middaki andis päivilisjeks, kui tedda agga kegi tahtis piddada. **G**e jures lotis ta Jummalala peâle, kes temmale ello olli andnud, et ta tedda fa eddaspidi mahha ei jättaaks: gest temma olli tedda heaks risti inimesse lapsaks üleskasvatamud. Wumaks kandas Jummal Moisavannema süddant: se wöttis